

Pingstdagen

Tom Hardts postilla, första årgången

Evangelium: Joh. 14:23–31.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Denna stora festdag, pingstdagen, har med all rätt samma rang bland de kyrkliga högtiderna som jul och påsk. Pingsten hör till de grundläggande gudomliga verk, som bygger upp frälsningshistorien. Alla de fyra evangelisterna uttalar i sina begynnelsekapitel, att den Herre, som föregås av Herrens förelöpare, skall döpa i Ande och eld, skall som krönet av sin bana sända Den Helige Ande. Mot pingsten syftar alltså jul och påsk. Den är alltså inget nyckfullt påkommet, inget oväntat tillägg. Var och en, som påbörjar läsningen av evangelierna, inbjuds till deras fortsättning, till att höra om pingsten. Ja, redan det Gamla testamentet utlovar denna dags händelse, alldeles som S:t Petrus säger i sin pingstdagspredikan: *"Nej, här uppfylles det som är sagt genom profeten Joel"*. (Apg. 2:16) På ett helt annat sätt än jul och påsk bär också pingsten prägel av publik händelse, ja, *"när dånet hördes, församlade sig hela hopen, och en stor rörelse uppstod"*. (Apg. 2:6) Allt detta sker i en stad av en nutida europeisk storstads storlek, vid påsk- och pingstfesten mångdubblad genom pilgrimer från hela världen. Det är ju dessa, som hörs i kommentaren: *"Alla höra vi dem på våra egna tungomål tala om Guds väldiga gärningar"*. (Apg. 2:11)

Dessa gärningar är Jesu död och uppståndelse, vars gudomliga, eviga värde, vars försoningskraft inför Guds stränga rättfärdighet, vars närvaro inför Faderns ansikte uppenbaras i själva pingstundret, i dånet och eldslågorna. S:t Petrus säger ju: *"Och sedan han genom Guds högra hand har blivit upphöjd och av Fadern undfått den utlovade Helige Anden, har han utgjutit vad I här sen och hören"*. (Apg. 2:33) Så är den riktiga, passande bildframställningen av pingstens under bilden av den konungliga duvan, som sänker sig ned från den store Översteprästens himmelska tron eller från den korsfäste, vars kors hålls av Faderns händer. Ja, dess budskap är just detta: *"Alla hava vi ju syndat och äro i saknad av härligheten från Gud; och de bliva rättfärdiggjorda utan förskyllan, av hans nåd, genom förlossningen i Kristus Jesus, honom som Gud har ställt fram som ett försoningsmedel genom*

tro, i hans blod". (Rom. 3:23 ff.)

Denna pingstens tillvändning till oss, denna festdags applikation på oss, hör vi i S:t Petri avslutande, sammanfattande ord i den första pingstdagspredikan: *"Gören bättring och låten alla döpa eder i Jesu Kristi namn till edra synders förlåtelse, då skolen I som gåva undfå Den Helige Ande"*. (Apg. 2:38) Detta är det långa talets korta summa. Detta är eldslågornas, dånets och de främmande språkens innersta kärna och mening: pånyttfödelsen i det heliga dopet till syndernas förlåtelse. Gud sänder inga nya eldslågor, inget nytt då, inget nytt talande av främmande språk, men han föder oupphörligen, på varje ort och på varje tid intill den yttersta domen, människor på nytt genom *"ett bad till ny födelse"* (Tit. 3:5), genom *"ett nåderikt livets vatten"*, som vår katekes säger. Detta pingstdagens förblivande resultat möter vi varje gång vi träder in i vårt kyrkorum, i den dopskål, varav många av oss hämtat evigt liv.

Dagens evangelium har dock ytterligare att lära oss om pingstdagens heliga gåvor. Den undervisningen sammanfattar vi sålunda:

- I. pingstanden skänker oss verbalinspirationens under till vår frälsning,**
- II. pingstanden verkar genom verbalinspirationen tron på syndaförlåtelsen,**
- III. pingstanden gör genom verbalinspirationen oss till Guds tempel.**

I. Pingstanden skänker oss verbalinspirationens under till vår frälsning.

Jesus säger i evangeliet: *"Men Hjälparen Den Helige Ande, som Faderns skall sända i mitt namn, han skall lära eder allt och påminna eder om allt vad jag har sagt eder"*. Lika mycket som mandomsanammelsen och uppståndelsen är gudomliga ingripanden, är apostlarnas tal och skrifter verk av honom, som är *"Hjälparen"*, som är den människoälskande Herren och Livgivaren. De heliga texter, som hörts från altaret i denna högmässa, de heliga instiftelseord, som snart skall läsas över bröd och vin, är Andens

verk, inandade av honom. Dessa ordens ingivelse eller verbalinspirationen är en ouppgivbar del av Guds frälsningsverk. Ja, pingsten ensam skänker oss julens och påskens nåd.

II. Pingstanden verkar genom verbalinspirationen tron på syndaförlåtelsen.

Jesus säger i dagens evangelium: "Frid lämnar jag efter mig åt eder; icke giver jag eder den som världen giver". Det gudomliga Ordet på Jesu läppar – och efter honom på apostlarnas och apostlarnas efterföljares läppar – skapar i kraft av Den Helige Andes närvaro syndaförlåtelsens frid, glädjen att vara Gud behaglig, rättfärdig inför honom, bönhörd av honom, skyddad av honom, ja, "edra hjärtan vare icke oroliga eller försagda". Detta skapar inget mänskligt tal, inget aldrig så blomsterrikt och övertygande tal. Det kommer bara av det Ord, om vilket Jesus säger:

"De ord som jag har talat till eder äro ande och äro liv".
(Joh. 6:63)

III. Pingstanden gör genom verbalinspirationen oss till Guds tempel.

Jesus säger i dagens evangelium: "min Fader skall älska honom, och vi skola komma till honom och taga vår boning hos honom". Detta är sagt om den, som "håller mitt Ord", som tror och älskar den Herre, som i evangelium tillsagt oss sin frid. I den människan sker så det stora undret, att Guds närvaro i Ordet blir en Guds närvaro i hjärtat, att Den Allrasaligaste Trefaldigheten håller sitt intåg i oss. Detta Guds inneboende som en följd av tron, som en frukt av evangelium, överträffar vida pingstens dåm och lågor och är inget, som hör till det förgångna, utan är en verklighet här och nu.

Amen.